

som han mente, at man burde føre ind i Loven, nemlig Folk, der ere besværede med betydelige kommunale Hverv, vil jeg bede ham selv betænke, om ikke disse Udbyr vilde give Anledning til Lovl. Hvilke kommunale Hverv skulle anses for at være besværlige og betyngende og hvilke saa lette, at der ikke skulde være tilstrækkelig Grund til at gjøre en Undtagelse for deres Vedkommende? Det har netop i det rige Materiale, som har foreligget for Justitsministeren, viist sig, at Forholdene ere meget forskellige i de forskellige Byer og Onsterner derfor ogsaa meget forskellige. Medens der i nogle Byer er Tilbøielighed til at ordne Sagen saaledes, at man afløser den personlige Forpligtelse med et lønnet Korps, hvortil Lønnen skulde tilveiebringes gennem Kjendelser, der skulle betales af de Paagjældende, saa er der andre Byer, hvor Forholdene ikke ere saa storartede, hvor man tænker sig et lønnet Brandkorps som en Ting, der ikke kan overkommes, og hvor man derfor sætter Pris paa at have Forpligtelsen udtalt i Loven. Det har viist sig, at Meningerne om, hvorvidt man skal udstrække den personlige Forpligtelse til Tjeneste, hvad Aldersforholdet angaar, af samme Grund ere meget delte. Der er Byer, hvor man ikke tror, at man faar Brug for et saa stort Mandskab, og der har man viist Tilbøielighed til at sætte Aldersgrænsen meget snævert. Der er andre Steder, hvor Forholdene have stillet sig anderledes. Naar man ikke vil give en særlig Lov for hver By eller dele Byerne i Klosser, en Bei, som jeg ikke anser det for heldigt at slaa ind paa, forekommer det mig at være den naturligte Udvei at slaa den Hovedgrundsaetning fast, at det paahviler Alledindenfor en vis Aldersgrænsse Forpligtelse til at gjøre Tjeneste, naar det kræves, men forøvrigt at overlade til de enkelte Kommuner at ordne og lempe denne Regel efter de i Kommunen tilstedeværende Forhold. Forøvrigt skal jeg bemærke, at dette naturligvis er af det Slags Punkter, hvorpaa Ministeren for sit Vedkommende ikke lægger særlig afgjørende Vægt; jeg kan kun henstille til ærede Medlemmer at betænke, om de ikke ved nærmere Overveelse ville finde, at den foreslaaede Ordning er den, som stemmer bedst med Hensynet til Kommunerens Frihed og Selvstændighed og de Forskjelligheder, der ere forhaanden i de i Kommunerne tilstedeværende Forhold. Et æret Medlem, Folkethingsmanden for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), havde kun Et at erindre ved Afsnittet om Tjenestepigten, idet nemlig efter hans Mening den personlige Tjenesteydelse burde vederlægges eller betales, og han spjode til, at han ikke kunde antage, at Ministeren havde Noget at indvende imod en saadan Bestemmelse. Nei, Justitsministeren for sit Vedkommende har ikke Noget at indvende derimod, men jeg er overbevist om, at vedkommende Kjøbstadkommuner, i alt Fald et meget stort Antal af dem, ville have

overordentlig Meget at indvende derimod, og derfor vil jeg anbefale, at man af Hensyn til dem vil undlade at indsætte en saadan Bestemmelse, der vil paaføre de smaa Kjøbstæder en Byrde, som maa ske kan blive trykkende nok. — Det har været mig kjært, at ærede Medlemmer have billiget navnlig ogsaa Principet i Lovforslagets § 27. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds udtalte rigtig nok, at det ikke skulde være rigtigt paa dette Punkt at paalægge Brandforsikrings-selskabet en Erstatningspligt, som det ikke har nu, og det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjørring) sluttede sig forsaavidt til det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, som han ogsaa fandt, at dette var det mest tilbørligste Punkt i Lovforslaget. Maatte jeg dertil først i Almindelighed bemærke, at det ikke forekommer mig at være konsekvent eller naturligt, om man, naar man erkjender, at det er Kommunens Sag at afholde Udgifterne til Brandvæsenet i Almindelighed, paa dette særegne Punkt vilde gjøre en Undtagelse; jeg skal dog ikke blive staaende ved denne almindelige Betragtning, men gjerne gaa over til at se Sagen mere praktisk. Jeg maa da tillade mig at bede de ærede Medlemmer erindre, at det, hvorom der her er Tale, er Paalæggelsen af en ny Pligt til at erstatte den Skade, der gjøres paa Marker og Haver i Kjøbstæderne under de Forholdsregler, der tages for at slukke en opkommen Udebrand. § 27 staar i Forbindelse med § 26. Sidste Stykke i § 26 siger, at Ingen kan modsaette sig, „at en ham tilhørende Bygning nedrives, naar Saadant af Brandkommissionen eller i paatrængende Tilfælde af den Høifkommanderende ved Branden findes nødvendigt for at standse Aldens Udbredelse“, og § 27 siger, at den Skade, der bevirkes ved disse ekstraordinære Foranstaltninger, skal betragtes som Brandskade, der bliver, forsaavidt den rammer Marker og Haver, at erstatte af Brandvæsenet. Forsaavidt den rammer Andet, Bygninger, falder den ind under Brandskade, og det bliver altsaa Brandforsikringerne, der komme til at erstatte denne Skade; men disse indlade sig jo ikke paa at forsikre Marker og Haver, og man vil altsaa ved at paalægge dem den omtalte Forpligtelse, paalægge dem at forsikre, hvad de hidtil ikke have villet overtage nogen Risiko for, og vel at mærke, det er en Skade, der, om Handlingen end er hensigtsmæssig og nødvendig, saa dog altid hidføres ved en i en Villiesbeslutning beroende Handling af Brandvæsenet i Kjøbstaden. Det er en Foranstaltning, der kan træffes efter Beslutning af Brandkommissionen eller den Høifkommanderende, det vil altsaa sige af Brandinspektøren, den af Byraadet uden Medvirkning eller Kontrol hverken fra Statsmagtens eller Brandforsikringens Side udvalgte kommunale Bestillingsmand, der afgjør, om Husene skulle rives ned, om Planterækker osv. skulle rives ned, eller om Haver skulle ødelægges.